



Arrest

nr. 202 133 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 18 augustus 2015 en dient de volgende dag een asielaanvraag in.

Op 28 september 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, behoort u tot de etnische groep der Tadjieken en bent u geboren in het dorp Parachi, Paghman district, Kaboel provincie.

U werkte voor het ministerie van Binnenlandse Zaken, meer bepaald voor het departement dat instond voor de inlichtingendienst van de Afghaanse politie en dat de ministeries en veiligheidsdiensten controleerde. U zat op kantoor in de stad Kaboel op ongeveer 27 kilometer van uw huis. U registreerde en scande geheime documenten en deed er ook de briefwisseling.

Op 1 mizan 1393 Afghaanse kalender (AK), 23 september 2014 Gregoriaanse kalender (GK), werd uw vader gedood. Als oudere stond uw vader in voor de verdeling van landeigendommen tussen verschillende stammen. Op een dag werd hij gebeld door, zo vermoedt u, clanleden van Mumtaz, de neef van Ostad Sayaf, of van commandant Nemad, om een landtwist op te lossen die uw vader mee had helpen verdelen in 1385 AK (2006/2007 GK). Ze eisten dat uw vader zijn land, dat meer waard was dan dat van hen, zou afgeven. Uw vader weigerde en werd bedreigd en nadien ook gedood.

Enkele maanden later, op 3 dalwa 1393 AK, 23 januari 2015 GK, kreeg u voor het eerst een dreigtelefoon. Het was een eerste van vier telefoontjes op een rij. Uw bedreigers wilden dat u voor hen zou beginnen spioneren. Opnieuw vermoedt u dat Momtaz of Nemad achter de telefoontjes zaten. Ze wilden dat u via uw werkzaamheden bij de inlichtingendiensten het doen en laten van de overheid naar hun persoon zou doorgeven.

Uit vrees voor uw leven besloot u op 25 mizan 1393 AK (16 december 2014 GK) Afghanistan te verlaten. Op 19 augustus 2015 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw taskara, een werkbadge, een bankkaart, twee brieven van het ministerie van Binnenlandse Zaken omtrent uw vervolgingsproblemen en de briefomslag waarmee deze documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk. U slaagt er namelijk niet in uw vrees voor de taliban aannemelijk te maken.

Er moet worden opgemerkt dat u uw persoonlijke problemen naar aanleiding van uw werkzaamheden niet geloofwaardig hebt weten te maken.

Tal van tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij het CGVS onderling en met de inhoud van de documenten die u ter staving neerlegt ondermijnen namelijk uw geloofwaardigheid. Zo legde u uiterst tegenstrijdige verklaringen af bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 9 november 2015 en bij uw gehoor bij het CGVS op 28 september 2016. Bij de DVZ verklaarde u dat u Afghanistan was ontvlucht nadat uw vader dreigtelefoons had gekregen van de taliban met de melding dat u een spion voor de overheid was. Zelfs Mumtaz, een bekende lokale commandant, raadde uw vader aan om u te doen stoppen met uw job. Nadat uw vader gedood werd, besloot u Afghanistan te verlaten (Vragenlijst CGVS, punt 5). Het is dan ook opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor op het CGVS een geheel ander geluid laat horen omtrent de reden en het verloop van uw asielmotieven. Op het CGVS haalt u aan dat zowel uw vader per telefoon persoonlijk bedreigd werd omwille van een grondconflict en u zelf ook telefonisch bedreigd werd omwille van uw werkzaamheden voor de overheid (gehoorverslag CGVS, dd. 28/09/2016, p. 15-17). U zou zelf pas voor het eerst een dreigtelefoon hebben ontvangen na de dood van uw vader, gezien uw vader werd gedood op 1 mizan 1393 AK, 23 september 2014 GK (CGVS, p. 14) en u verklaart uw eerste telefoon pas op 3 dalwa 1393 AK, 23 januari 2015 GK, te hebben ontvangen. Het is vreemd dat u de persoonlijke problemen van uw vader niet vermeldde bij de DVZ en

daarbij ook niet meldde dat u zelf ook telefoontjes ontving. Bovendien is het opmerkelijk dat u verklaart dat uw vader nog in leven was toen u die telefoontjes kreeg, wat volgens de door u gegeven data allerm minst zo is (CGVS, p. 16). Vervolgens is het opmerkelijk dat u bij de DVZ aanhaalt niet te weten wie uw vader doodde. U haalde aan dat het ofwel leden van de taliban ofwel andere personen konden zijn geweest (Vragenlijst CGVS, punt 5). Op het CGVS concretiseert u de verdachte moordenaars van uw vader echter tot twee personen, commandant Mumtaz zelf of commandant Nemat (CGVS, p. 18-19). U verklaart deze tegenstrijdigheid door aan te halen dat alle mensen die tegen de overheid zijn, taliban zijn (CGVS, p. 20). Vanzelfsprekend kan deze uiterst algemene opmerking uw incoherente verklaringen niet wegwerken, gezien het hier concreet over de bedreigers en moordenaars van uw vader gaat.

Ook bent u tussen uw gehoor op de DVZ en uw gehoor op het CGVS uiterst incoherent over het telefoonnummer '0774388956'. Bij de DVZ verklaarde u dat dit nummer toebehoorde aan uw vader (Vragenlijst CGVS, punt 5), terwijl u tijdens uw gehoor bij het CGVS benadrukt dat dit uw telefoonnummer was (CGVS, p. 11). Om de discrepantie compleet te maken, haalt het document dat u ter staving van uw problemen neerlegt aan dat dit telefoonnummer toebehoorde aan het terroristische netwerk dat jullie bedreigde (CGVS, p. 11 & vertaling stuk 5). Opnieuw geconfronteerd met deze vreemde wendingen blijft u bij uw verklaring dat het uw nummer betrof (CGVS, p. 13), wat vanzelfsprekend de tegenstrijdigheden niet wegwerkt. Bovendien maakt deze vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van het door u neergelegde document dat uw problemen moet staven. Tot slot bent u uiterst onduidelijk en incoherent over de vraag van uw belagers omtrent uw persoon. Zoals eerder gemeld haalde u bij de DVZ aan dat uw vader werd bedreigd met de melding dat u uw werkzaamheden diende te stoppen (Vragenlijst CGVS, punt 5). Bij het CGVS verklaart u dan weer dat u door uw bedreigers werd gecontacteerd om voor hen te spioneren (CGVS, p. 17). U moest blijven werken op uw werk en informatie over hen doorsturen, zoals naar wie de overheid op zoek is en wat de overheid over hen en hun mensen zeggen (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze twee tegengestelde verklaringen omtrent de eisen van uw belagers, past u uw antwoord aan en zegt u dat ze u eerst vroegen te stoppen, maar omdat u weigerde, ze u vroegen om informatie over hen te geven (CGVS, p. 19). De vaststelling dat u uw antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling kan niet als vergoelijking worden aanvaard voor de eerder vastgestelde incoherentie. Uw opvallende tegenstrijdige verklaringen telkens naar uw asielmotieven wordt gevraagd, zijn opmerkelijk aangezien uw verklaringen voor de vragenlijst van het CGVS u werden voorgelezen in het Dari en door u als goedgekeurd werden ondertekend (Vragenlijst CGVS, punt 7) én u aan het begin van het gehoor op het CGVS niets had te corrigeren inzake uw verklaringen bij de DVZ, wanneer u daartoe nochtans uitgebreid de kans heeft gekregen (CGVS, p. 2). Verwacht mag worden dat u dan ook geen tegenstrijdige verklaringen meer zou afleggen.

Ook dient te worden opgemerkt dat u verklaart op 3 dalwa 1393 AK, 23 januari 2015 GK, uw eerste van drie of vier dreigtelefoons te hebben ontvangen (CGVS, p. 15-16). U verklaart daarbij heel gedetailleerd dat het toen zeven uur 's avonds op een zaterdag was. Een blik op de kalender toont echter aan dat 23 januari 2015 op een vrijdag viel.

Tot slot is het frappant dat u tot op de dag van uw gehoor op het CGVS niet met zekerheid kunt zeggen wie u daadwerkelijk vreest. U denkt dan wel dat het commandant Mumtaz zelf of commandant Nemat was, maar omdat ze zich niet introduceerden, weet u het niet voor honderd procent zeker (CGVS, p. 17 & p. 18). Uw onwetendheid hierover is merkwaardig. U haalt namelijk aan dat u moest spioneren voor hen bij uw werkgever. Verwacht mag worden dat u dan ook weet over wie exact u informatie zou moeten vergaren en aan wie u het zou moeten doorgeven. Het is uiterst vreemd dat u dit niet met zekerheid kunt zeggen.

Vanzelfsprekend maken deze tegenstrijdigheden, incoherenties en vage verklaringen omtrent tal van sleutelementen inzake uw asielmotieven dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze asielmotieven.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat de door u geschetste problemen van uw vader en zijn dood als gevolg daarvan evenmin geloofwaardig overkomen.

U bent er namelijk niet in geslaagd zijn landproblemen aannemelijk te maken. U haalt aan dat het probleem ontstaan is in 1385 AK (2006/2007 GK), toen een stuk land van dertien jerip verdeeld werd over jullie stam. Uw vader was in zijn hoedanigheid van oudere een van de vier mannen die instond voor de verdeling ervan (gehoorverslag CGVS, p. 15 & p. 22). Uw vader kreeg zelf tien beswa uitgedeeld, omgerekend 1.000m². Omdat dit stuk grond beter gelegen was dan enkele andere gronden, kreeg uw vader steevast dreigtelefoons, van Mumtaz of commandant Nemat, vermoedt u (CGVS, p. 17-

18). Het lijkt echter weinig aannemelijk dat uw vader dit conflict voor een stuk grond van slechts 1.000 m² maar liefst zeven jaar lang zou laten aanslepen om uiteindelijk zelf te bekopen met zijn dood op 1 mizan 1393 AK, 23 september 2014 GK. Zelfs in Afghanistan, waar landconflicten schering en inslag zijn, lijkt het weinig aannemelijk dat men voor een stuk grond van die grootteorde jarenlang een conflict zou uitvechten. Geconfronteerd met bovenstaande bedenking dat uw vader zijn leven riskeerde voor slechts 1.000 m² haalt u aan dat de reden misschien ergens anders lag, met name omdat uw vader een van de vier ouderen was die de gronden verdeeld hadden (CGVS, p. 22). U twijfelt ook nog steeds tussen Mumtaz of mensen die werken met hem of commandant Nemad. Het is opmerkelijk dat u tot op de dag van uw gehoor, maar liefst tien jaar nadat de gronden verdeeld waren, nog steeds niet met zekerheid kunt zeggen waarom uw vader net bedreigd werd en door wie hij bedreigd werd en uiteindelijk gedood. En hoewel u aangeeft dat uw vader zijn grond meer waard was dan een ander, is het frappant dat u zelfs bij benadering niet kunt zeggen hoeveel Afghani het desbetreffende lapje grond kostte (CGVS, p. 21). Hiermee geconfronteerd past u uw antwoord aan en zegt u plots dat de prijzen op en neer gaan en het land soms 5 lak (500.000), soms 10 lak (1.000.000) en soms 10.000 Afghani waard was, wat wel zeer fluctueert en maximaal neerkomt op 12.300 euro. Vreemd genoeg heeft u er ook het raden naar over hoeveel families die dertien jerp verdeeld moest worden (CGVS, p. 22).

Tot slot weet u niet of de andere drie ouderen die mee verantwoordelijk waren voor de verdeling ooit bedreigingen hebben gekregen (CGVS, p. 22-23). Ook al zijn er reeds twee gestorven door ouderdom en zou de derde een oude leeftijd hebben, vanzelfsprekend zou u op de hoogte mogen zijn of zij of hun rechtstreekse afstammelingen net als uw vader ooit in de problemen zijn gekomen met Mumtaz of mensen die werken met hem of commandant Nemad (CGVS, p. 23). Dat een van de oudere ooit in de voet zou zijn geschoten, is weinig relevant, gezien u verklaart dat dit was gebeurd nog voor u werd geboren en dus veel eerder dan het grondconflict startte. Tot slot stroken uw verklaringen betreffende de dood van uw vader naar aanleiding van het grondconflict opnieuw niet met de documenten die u als bewijs hiervoor neerlegt. U bevestigt meermaals dat uw vader stierf op woensdag 1 mizan 1393 AK, 23 september 2014 GK, om vier uur in de namiddag (CGVS, p. 13 & p. 14). Het is dan ook uiterst tegenstrijdig dat het document van het ministerie van Binnenlandse Zaken dat aanhaalt dat uw vader door de taliban werd gedood dateert van 14/02/1393 AK, 4 mei 2014 GK (CGVS, p. 12 & vertaling stuk 4). Geconfronteerd met de vaststelling dat dit document vier maand eerder werd uitgegeven dan de door u gegeven sterfdatum van uw vader, verklaart u uiteindelijk dat 14/2/1393 het dossiernummer van de brief betreft en geen datum is (CGVS, p. 14), wat vanzelfsprekend niet ernstig te nemen is. U had eerder zelf ook verklaart dat dit de uitgiftedatum van de brief betrof (CGVS, p. 13). Ook dient te worden opgemerkt dat 23 september 2014 niet op een woensdag viel, maar op een dinsdag. Ook hiermee geconfronteerd bevestigt u gewoon dat uw vader op woensdag stierf (CGVS, p. 4). De vaststelling dat uw verklaringen niet stroken met het document dat u neerlegt ter staving van uw asielmotieven en u incoherente verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze asielmotieven. Daarbovenop maakt bovenstaande vaststelling dat er ook weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van dit document.

De vaststelling dat uw verklaringen inzake de problemen rond uw vader met zijn dood als gevolg weinig plausibel overkomen, u deze ook niet aannemelijk heeft kunnen maken door er uiterst oppervlakkige verklaringen over af te leggen en deze verklaringen bovendien ook conflicteren met de gegevens in het document dat u erover neerlegt, ondermijnt dan ook ten stelligste de waarachtigheid van deze problemen.

De bovenstaande vaststellingen stellen uw asielrelaas dan ook in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw vluchtmotieven aannemelijk te maken, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw werkzaamheden bij het ministerie van Binnenlandse Zaken, meer bepaald voor het departement dat instond voor de inlichtingendienst, een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling of de tewerkstelling van zijn familielid niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de

zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich als medewerker in het kantoor bezig hield met het registreren, scannen en opslaan van documenten en de briefwisseling. U had allerm minst een zichtbare en belangrijke hoogwaardige functie. U haalt zelf ook aan dat u geen enkel idee heeft wat er in de door u gescande en verstuurde documenten stond omdat alles geheim was (CGVS, p. 8). Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u geen hoogstaande functies bekleed heeft dat u de afgelopen jaren in die mate aan de werkzaamheden van de inlichtingendiensten gekoppeld kan worden dat u of een familielid om die reden als een voorstander van de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid in Afghanistan gezien kunnen worden. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat u, indien u zich bij terugkeer opnieuw vestigt in Paghman, louter omwille van uw vorige werkzaamheden een geponde vrees op vervolging heeft.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reël intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reël risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste

aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara zegt enkel iets over uw identiteit die momenteel niet wordt betwist, uw werkbadge zegt enkel iets over uw werkzaamheden die momenteel ook niet in vraag worden gesteld. Uw bankkaart zegt ook niets over uw asielmotieven net als de briefomslag die enkel aantoonst dat uw post heeft ontvangen uit Afghanistan. De twee brieven van het ministerie van Binnenlandse Zaken werden eerder reeds besproken om uw ongelooftwaardigheid aan te tonen (zie supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, "o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel" en van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève). Tevens is de verzoekende partij van oordeel dat er *in casu* sprake is van een manifeste appreciatiefout, alsook een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"Vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Verzoeker loopt wel degelijk gevaar in Afghanistan.

Verzoeker vreest het slachtoffer te zullen worden van een afrekening door de Taliban omdat hij gewerkt heeft voor de Afghaanse autoriteiten en omdat hij geweigerd had om in te gaan op de eisen van de Taliban om zich bij hen aan te sluiten voor de jihad.

Tegelijk vreest verzoeker moeilijkheden vanwege de Taliban omwille van een oud landconflict van zijn vader.

Verzoeker vreest dat hij tegen dergelijke feiten (wraakacties vanwege de Taliban) niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de Afghaanse autoriteiten.

Tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 28 september 2016 had verzoeker wel degelijk op een afdoende wijze kunnen aantonen dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

Het CGVS heeft ten onrechte de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in vraag gesteld.

Verzoeker is het oneens met de gronden waarop het CGVS zich had gebaseerd om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

Verzoekers problemen worden ten onrechte geringschat.

Verzoekers problemen van vervolgingen door de Taliban en zijn angst om het slachtoffer te worden van represailles, zijn in het concrete geval van verzoeker, wel degelijk ernstig.

Uit de verklaringen van verzoeker is gebleken dat de Taliban niet aarzelt om geweld te gebruiken wat maakt dat verzoeker steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan.

In Afghanistan voelt verzoeker zich aan zijn lot overgelaten.

De omstandigheden waarin verzoeker in Afghanistan leefde, waren wel degelijk van die aard dat hij genoodzaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten.

Eén en ander is duidelijk gebleken uit zijn verklaringen op het CGVS.

(Zie gehoor CGVS blz. 17 :

“...Mijn vader kreeg telefoons om te komen het probleem op te lossen. Hij accepteerde niet en ze bedreigden hem met de dood en ze zeiden vader dat hij het land moet vrijgeven of niet meer aan zichzelf of kinderen te denken.. ”)

Het CGVS heeft geen , minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid, zijn relatief jonge leeftijd en het profiel van verzoeker.

Het werk van verzoeker voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken.

Tegelijk heeft verzoeker aannemelijk gemaakt dat zijn vader om het leven werd gebracht door de Taliban omwille van verzoekers tewerkstelling in combinatie met een oud landconflict.

Het CGVS wijst op het lage profiel dat verzoeker met zijn tewerkstelling bekleedde.

Indien verzoekers vader om het leven werd gebracht mede omwille van verzoekers werk ; dan kan het CGVS niet anders dan te aanvaarden dat ook verzoeker op zijn beurt wel degelijk het risico loopt om persoonlijk te worden gevisieerd bij een terugkeer naar Afghanistan ondanks dat verzoeker een overheidsfunctie bekleedde met een zgn. 'laag profiel'.

De kans dat verzoeker persoonlijk het slachtoffer van wraakmaatregelen riskeert te worden, is wel degelijk reëel.

Verzoeker is niet ingegaan op de mondelinge eisen van de Taliban om zich aan te sluiten voor de jihad.

Voor verzoeker is het onmogelijk om op normale manier in Afghanistan te leven.

Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin hij zich bevindt, is een verder verblijf in Afghanistan voor verzoeker onhoudbaar en uitzichtloos.

De reden waarom verzoekers verklaringen op het CGVS niet eensluidend zijn geweest met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 9 november 2015, heeft te maken met het gegeven dat hem op de DVZ uitdrukkelijk was gevraagd om uiterst kort en bondig te zijn , en dat hij ter gelegenheid van zijn latere gehoor op het CGVS wel de kans zou krijgen om in detail zijn relaas te doen.

Dat verzoekers verklaringen niet steeds accuraat waren ; wijdt verzoeker eveneens aan het gegeven dat hij 'onvoorbereid' naar zijn interviews is gegaan.

Achteraf gezien, na lezing van de thans bestreden beslissing, realiseert verzoeker zich terdege dat hij voorafgaandelijk aan zijn interviews de chronologie van de gebeurtenissen en zijn directe vluchtmotieven voor zichzelf best even op een rijtje had kunnen en moeten zetten om op die manier een coherenter relaas te geven.

Het CGVS hield evenmin rekening met het gegeven dat verzoeker op de dag van zijn interview ziek was.

Ofschoon verzoeker op vraag van de Protection Officer weliswaar antwoordde dat hij wel in staat was om het interview af te leggen, bleek achteraf dat het toch beter was om het gehoor die dag niet te laten doorgaan omdat verzoeker die dag concentratieproblemen had.

(Zie gehoor CGVS blzn. 5 & 24 :

“Waarom eerst nee ?

ik was verward.

Bent u te ziek voor het gehoor, anders stellen we het uit hoest veel,...)

Het is al drie dagen dat ik ziek ben, koud, s morgens douche en kou en dan naar school en is al derde dag.

...

Ik heb alles gezegd maar wat gemixt. Als een persoon voor 1 jaar vertrekt en in een centrum leeft zie je wat er gebeurd...”)

Uit zijn gehoor dd. 28 september 2016 is gebleken dat verzoeker wel degelijk een voldoende duidelijk zicht heeft geboden over zijn levensomstandigheden in Paghman de voorbije jaren ; zijn geboorteplaats, de regio waar hij is opgegroeid , de macht van de lokale Taliban, zijn werk voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken ; de rol die zijn vader in het verleden had gespeeld bij de verdeling van landen onder verschillende families en de moeilijkheden die daaruit voortvloeiden, de bedreigingen door de Taliban etc.

De motivering in de bestreden beslissing, staat hiermee in contrast.

De diverse coherente en eensluidende antwoorden die verzoeker tijdens zijn gehoor wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn asielrelaas en profiel, worden ten onrechte doodgezwegen in de weigeringsbeslissing.

Het is opmerkelijk dat het CGVS in de bestreden beslissing daaraan voorbij gaat.

Uiteraard gaat het niet op om in de bestreden beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop verzoeker misschien een incoherent of onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop verzoeker wél een overtuigend antwoord heeft gegeven.

Het CGVS gaat ten onrechte selectief tewerk.

Hiermee toont het CGVS dat zij in dit concrete dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Het CGVS heeft bij het nemen van haar beslissing bovendien geen enkele rekening gehouden met verzoekers relatief jonge leeftijd en met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en zijn gehoor op het CGVS.

In dat opzicht stelt het CGVS de oprechtheid van verzoekers verklaringen ten onrechte in vraag om reden dat deze incoherent zouden zijn.

De door het CGVS geciteerde incoherenties kunnen in het geval van verzoeker niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

De toelichting die verzoeker aan de dossierbehandelaar gaf telkens als hij werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de dossierbehandelaar zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

De hoeveelheid verklaringen van verzoeker zoals afgelegd tijdens zijn opeenvolgende gehoren, bij de DVZ dd. 9 november 2015 enerzijds en op het CGVS dd. 28 september 2016 anderzijds , en die wél onderling corresponderden, overstijgen in ruime mate het aantal verklaringen die misschien, op enkele onderdelen, niet onderling overeenkwamen.

Tijdens zijn gehoor op het CGVS was duidelijk gebleken dat verzoeker op een overtuigende en doorleefde manier over de feiten had verteld.

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk heeft gekend, fout ingeschat.

Verzoeker wilt benadrukken dat zijn verklaringen over de moeilijkheden met de Taliban, wel degelijk eerlijk waren.

Verzoeker en zijn familie verkeerden alleszins in de oprechte overtuiging dat een vertrek uit Afghanistan de enige optie was voor verzoekers veiligheid.

Uit verzoekers gehoor is voldoende gebleken dat hij zijn asielrelaas afdoende heeft toegelicht en voldoende elementen heeft aangehaald die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Twijfels over bepaalde aspecten van verzoekers relaas ontslaan het CGVS niet van haar opdracht en onderzoeksplicht om verzoekers vrees voor vervolging grondig te toetsen.

Verzoeker blijft ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging.

Volgens verzoeker schendt het CGVS de zorgvuldigheidsverplichting door geen grondig onderzoek te voeren naar de elementen die hij in het kader van zijn asielaanvraag heeft aangehaald.

Bij het voorbereiden van het dossier en het nemen van haar beslissing is het CGVS onzorgvuldig te werk gegaan.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

Reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiäre bescherming)

Artikel 48/4 §2 c) : ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Ten eerste vreest verzoeker dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS, in het kader van verzoekers asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

Verzoeker is afkomstig uit Parachi, in het district Paghman, een regio waar een verhoogd risico bestaat om het slachtoffer van willekeurig geweld te kunnen worden.

Ten tweede zal voor verzoeker persoonlijk een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende deze problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan.

Verzoeker kan dan ook om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te worden vernietigd."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van

derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst in 2015 te hebben verlaten uit vrees om vermoord te worden door de moordenaars van haar vader. Zij stelt dat haar vader, die betrokken zou zijn geweest bij de verdelingen van landeigendommen tussen verschillende stammen, door een zekere commandant Momtaz dan wel een zekere commandant Nemat werd bedreigd en op 23 september 2014 werd vermoord omdat hij weigerde zijn stuk grond af te geven. Enkele maanden later, op 23 januari 2015, zou de verzoekende partij het eerste van in totaal vier dreigtelefoontjes hebben gekregen. Daarin zou van de verzoekende partij, die werkzaam was bij de overheidsinstantie die controle uitoefent op de ministeries en veiligheidsdiensten (NDS), zijn geëist dat zij relevante informatie zou doorspelen aan haar belagers. De verzoekende partij stelt te vermoeden dat voormelde Momtaz of Nemat achter deze dreigtelefoontjes zaten. De verzoekende partij zou zeven à acht maand nadat zij haar job opgaf haar land van herkomst hebben verlaten.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er moet worden opgemerkt dat u uw persoonlijke problemen naar aanleiding van uw werkzaamheden niet geloofwaardig hebt weten te maken.

Tal van tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij het CGVS onderling en met de inhoud van de documenten die u ter staving neerlegt ondermijnen namelijk uw geloofwaardigheid. Zo legde u uiterst tegenstrijdige verklaringen af bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 9 november 2015 en bij uw gehoor bij het CGVS op 28 september 2016. Bij de DVZ verklaarde u dat u Afghanistan was ontvlucht nadat uw vader dreigtelefoons had gekregen van de taliban met de melding dat u een spion voor de overheid was. Zelfs Mumtaz, een bekende lokale commandant, raadde uw vader aan om u te doen stoppen met uw job. Nadat uw vader gedood werd, besloot u Afghanistan te verlaten (Vragenlijst CGVS, punt 5). Het is dan ook opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor op het CGVS een geheel ander geluid laat horen omtrent de reden en het verloop van uw asielmotieven. Op het CGVS haalt u aan dat zowel uw vader per telefoon persoonlijk bedreigd werd omwille van een grondconflict en u zelf ook telefonisch bedreigd werd omwille van uw werkzaamheden voor de overheid (gehoorverslag CGVS, dd. 28/09/2016, p. 15-17). U zou zelf pas voor het eerst een dreigtelefoon hebben ontvangen na de dood van uw vader, gezien uw vader werd gedood op 1 mizan 1393 AK, 23 september 2014 GK (CGVS, p. 14) en u verklaart uw eerste telefoon pas op 3 dalwa 1393 AK, 23 januari 2015 GK, te hebben ontvangen. Het is vreemd dat u de persoonlijke problemen van uw vader niet vermeldde bij de DVZ en daarbij ook niet meldde dat u zelf ook telefoontjes ontving. Bovendien is het opmerkelijk dat u verklaart dat uw vader nog in leven was toen u die telefoontjes kreeg, wat volgens de door u gegeven data allerm minst zo is (CGVS, p. 16). Vervolgens is het opmerkelijk dat u bij de DVZ aanhaalt niet te weten wie uw vader doodde. U haalde aan dat het ofwel leden van de taliban ofwel andere personen konden zijn geweest (Vragenlijst CGVS, punt 5). Op het CGVS concretiseert u de verdachte moordenaars van uw vader echter tot twee personen, commandant Mumtaz zelf of commandant Nemat (CGVS, p. 18-19). U verklaart deze tegenstrijdigheid door aan te halen dat alle mensen die tegen de overheid zijn, taliban zijn (CGVS, p. 20). Vanzelfsprekend kan deze uiterst algemene opmerking uw incoherente verklaringen niet wegwerken, gezien het hier concreet over de bedreigers en moordenaars van uw vader gaat.

Ook bent u tussen uw gehoor op de DVZ en uw gehoor op het CGVS uiterst incoherent over het telefoonnummer '0774388956'. Bij de DVZ verklaarde u dat dit nummer toebehoorde aan uw vader (Vragenlijst CGVS, punt 5), terwijl u tijdens uw gehoor bij het CGVS benadrukt dat dit uw telefoonnummer was (CGVS, p. 11). Om de discrepantie compleet te maken, haalt het document dat u ter staving van uw problemen neerlegt aan dat dit telefoonnummer toebehoorde aan het terroristische netwerk dat jullie bedreigde (CGVS, p. 11 & vertaling stuk 5). Opnieuw geconfronteerd met deze vreemde wendingen blijft u bij uw verklaring dat het uw nummer betrof (CGVS, p. 13), wat vanzelfsprekend de tegenstrijdigheden niet wegwerkt. Bovendien maakt deze vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van het door u neergelegde document dat uw problemen moet staven. Tot slot bent u uiterst onduidelijk en incoherent over de vraag van uw belagers omtrent uw persoon. Zoals eerder gemeld haalde u bij de DVZ aan dat uw vader werd bedreigd met de melding dat u uw werkzaamheden diende te stoppen (Vragenlijst CGVS, punt 5). Bij het CGVS verklaart u dan weer dat u door uw bedreigers werd gecontacteerd om voor hen te spioneren (CGVS, p. 17). U moest blijven werken op uw werk en informatie over hen doorsturen, zoals naar wie de overheid op zoek

is en wat de overheid over hen en hun mensen zeggen (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze twee tegengestelde verklaringen omtrent de eisen van uw belagers, past u uw antwoord aan en zegt u dat ze u eerst vroegen te stoppen, maar omdat u weigerde, ze u vroegen om informatie over hen te geven (CGVS, p. 19). De vaststelling dat u uw antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling kan niet als vergoelijking worden aanvaard voor de eerder vastgestelde incoherentie. Uw opvallende tegenstrijdige verklaringen telkens naar uw asielmotieven wordt gevraagd, zijn opmerkelijk aangezien uw verklaringen voor de vragenlijst van het CGVS u werden voorgelezen in het Dari en door u als goedgekeurd werden ondertekend (Vragenlijst CGVS, punt 7) én u aan het begin van het gehoor op het CGVS niets had te corrigeren inzake uw verklaringen bij de DVZ, wanneer u daartoe nochtans uitgebreid de kans heeft gekregen (CGVS, p. 2). Verwacht mag worden dat u dan ook geen tegenstrijdige verklaringen meer zou afleggen.

Ook dient te worden opgemerkt dat u verklaart op 3 dalwa 1393 AK, 23 januari 2015 GK, uw eerste van drie of vier dreigtelefoons te hebben ontvangen (CGVS, p. 15-16). U verklaart daarbij heel gedetailleerd dat het toen zeven uur 's avonds op een zaterdag was. Een blik op de kalender toont echter aan dat 23 januari 2015 op een vrijdag viel.

Tot slot is het frappant dat u tot op de dag van uw gehoor op het CGVS niet met zekerheid kunt zeggen wie u daadwerkelijk vreest. U denkt dan wel dat het commandant Mumtaz zelf of commandant Nemat was, maar omdat ze zich niet introduceerden, weet u het niet voor honderd procent zeker (CGVS, p. 17 & p. 18). Uw onwetendheid hierover is merkwaardig. U haalt namelijk aan dat u moest spioneren voor hen bij uw werkgever. Verwacht mag worden dat u dan ook weet over wie exact u informatie zou moeten vergaren en aan wie u het zou moeten doorgeven. Het is uiterst vreemd dat u dit niet met zekerheid kunt zeggen.

Vanzelfsprekend maken deze tegenstrijdigheden, incoherenties en vage verklaringen omtrent tal van sleutelementen inzake uw asielmotieven dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze asielmotieven.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat de door u geschetste problemen van uw vader en zijn dood als gevolg daarvan evenmin geloofwaardig overkomen.

U bent er namelijk niet in geslaagd zijn landproblemen aannemelijk te maken. U haalt aan dat het probleem ontstaan is in 1385 AK (2006/2007 GK), toen een stuk land van dertien jerip verdeeld werd over jullie stam. Uw vader was in zijn hoedanigheid van oudere een van de vier mannen die instond voor de verdeling ervan (gehoorverslag CGVS, p. 15 & p. 22). Uw vader kreeg zelf tien beswa uitgedeeld, omgerekend 1.000m². Omdat dit stuk grond beter gelegen was dan enkele andere gronden, kreeg uw vader steevast dreigtelefoons, van Mumtaz of commandant Nemat, vermoedt u (CGVS, p. 17-18). Het lijkt echter weinig aannemelijk dat uw vader dit conflict voor een stuk grond van slechts 1.000 m² maar liefst zeven jaar lang zou laten aanslepen om uiteindelijk zelf te bekopen met zijn dood op 1 mizan 1393 AK, 23 september 2014 GK. Zelfs in Afghanistan, waar landconflicten schering en inslag zijn, lijkt het weinig aannemelijk dat men voor een stuk grond van die grootte orde jarenlang een conflict zou uitvechten. Geconfronteerd met bovenstaande bedenking dat uw vader zijn leven riskeerde voor slechts 1.000 m² haalt u aan dat de reden misschien ergens anders lag, met name omdat uw vader een van de vier ouderen was die de gronden verdeeld hadden (CGVS, p. 22). U twijfelt ook nog steeds tussen Mumtaz of mensen die werken met hem of commandant Nemat. Het is opmerkelijk dat u tot op de dag van uw gehoor, maar liefst tien jaar nadat de gronden verdeeld waren, nog steeds niet met zekerheid kunt zeggen waarom uw vader net bedreigd werd en door wie hij bedreigd werd en uiteindelijk gedood. En hoewel u aangeeft dat uw vader zijn grond meer waard was dan een ander, is het frappant dat u zelfs bij benadering niet kunt zeggen hoeveel Afghani het desbetreffende lapje grond kostte (CGVS, p. 21). Hiermee geconfronteerd past u uw antwoord aan en zegt u plots dat de prijzen op en neer gaan en het land soms 5 lak (500.000), soms 10 lak (1.000.000) en soms 10.000 Afghani waard was, wat wel zeer fluctueert en maximaal neerkomt op 12.300 euro. Vreemd genoeg heeft u er ook het raden naar over hoeveel families die dertien jerip verdeeld moest worden (CGVS, p. 22).

Tot slot weet u niet of de andere drie ouderen die mee verantwoordelijk waren voor de verdeling ooit bedreigingen hebben gekregen (CGVS, p. 22-23). Ook al zijn er reeds twee gestorven door ouderdom en zou de derde een oude leeftijd hebben, vanzelfsprekend zou u op de hoogte mogen zijn of zij of hun rechtstreekse afstammelingen net als uw vader ooit in de problemen zijn gekomen met Mumtaz of mensen die werken met hem of commandant Nemat (CGVS, p. 23). Dat een van de oudere ooit in de voet zou zijn geschoten, is weinig relevant, gezien u verklaart dat dit was gebeurd nog voor u werd geboren en dus veel eerder dan het grondconflict startte. Tot slot stroken uw verklaringen betreffende

de dood van uw vader naar aanleiding van het grondconflict opnieuw niet met de documenten die u als bewijs hiervoor neerlegt. U bevestigt meermaals dat uw vader stierf op woensdag 1 mizan 1393 AK, 23 september 2014 GK, om vier uur in de namiddag (CGVS, p. 13 & p. 14). Het is dan ook uiterst tegenstrijdig dat het document van het ministerie van Binnenlandse Zaken dat aanhaalt dat uw vader door de taliban werd gedood dateert van 14/02/1393 AK, 4 mei 2014 GK (CGVS, p. 12 & vertaling stuk 4). Geconfronteerd met de vaststelling dat dit document vier maand eerder werd uitgegeven dan de door u gegeven sterfdatum van uw vader, verklaart u uiteindelijk dat 14/2/1393 het dossiernummer van de brief betreft en geen datum is (CGVS, p. 14), wat vanzelfsprekend niet ernstig te nemen is. U had eerder zelf ook verklaart dat dit de uitgiftedatum van de brief betrof (CGVS, p. 13). Ook dient te worden opgemerkt dat 23 september 2014 niet op een woensdag viel, maar op een dinsdag. Ook hiermee geconfronteerd bevestigt u gewoon dat uw vader op woensdag stierf (CGVS, p. 4). De vaststelling dat uw verklaringen niet stroken met het document dat u neerlegt ter staving van uw asielmotieven en u incoherente verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze asielmotieven. Daarbovenop maakt bovenstaande vaststelling dat er ook weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van dit document.

De vaststelling dat uw verklaringen inzake de problemen rond uw vader met zijn dood als gevolg weinig plausibel overkomen, u deze ook niet aannemelijk heeft kunnen maken door er uiterst oppervlakkige verklaringen over af te leggen en deze verklaringen bovendien ook conflicteren met de gegevens in het document dat u erover neerlegt, ondermijnt dan ook ten stelligste de waarachtigheid van deze problemen.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift voorts geen ernstige poging onderneemt om de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter in gebreke blijft.

De Raad volgt de verzoekende partij niet waar zij de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met het gegeven dat zij ziek was op de dag van haar gehoor. Naar aanleiding van de vaststelling dat de verzoekende partij veel hoestte tijdens haar gehoor, vroeg de dossierbehandelaar haar of zij te ziek was om het gehoor te doen en werd haar voorgesteld om het gehoor desnoods uit te stellen. De verzoekende partij antwoordde dat zij al drie dagen ziek was. Vervolgens werd zij nogmaals expliciet gevraagd of zij in staat was het gehoor af te leggen of het liever op een andere dag wou doen, waarop zij antwoordde: “Neen is ok.” (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Uit het gehoorverslag blijkt niet dat de verzoekende partij tijdens het verdere verloop van haar gehoor melding heeft gemaakt van enige hinder die zij zou ondervonden hebben door haar ziekte, laat staan dat zij als gevolg daarvan niet in staat zou zijn geweest haar gehoor verder te zetten. Aan het einde gevraagd of zij alle problemen heeft verteld die aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek, antwoordde zij: “Ik heb alles gezegd maar wat gemixt. Als een persoon voor 1 jaar vertrekt en in een centrum leeft zie je wat er gebeurd.” (stuk 5, gehoorverslag, p. 24). Indien de verzoekende partij zich ten gevolge van haar fysieke of mentale toestand belemmerd voelde in haar mogelijkheid correcte en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot haar asielrelaas, kan worden verwacht dat zij dit dan ondubbelzinnig zou hebben aangegeven, *quod non*. Het verweer dat het bij nader inzien toch beter was om het gehoor die dag niet te laten doorgaan omdat zij concentratieproblemen zou hebben gehad, is derhalve niet ernstig en wordt louter *post factum* aangevoerd. De verzoekende partij laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze de vermeende concentratieproblemen haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad is van oordeel dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in verzoekers asielrelaas niet op afdoende wijze kunnen worden verklaard of verschoond door loutere concentratieproblemen. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar zij de discrepanties tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toeschrijft aan het gegeven dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd gevraagd om uiterst kort en bondig te zijn en de details van haar relaas voor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te houden, overtuigt de verzoekende partij evenmin. De verzoekende partij werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd een kort overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot de

vlucht uit haar land van herkomst. Derhalve mocht van haar worden verwacht dat zij in essentie hetzelfde asielrelaas uiteen zette als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit was echter niet het geval, zoals blijkt uit hoger weergegeven vaststellingen. Dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat haar vader persoonlijk werd bedreigd omwille van een grondconflict en dat zij ook zelf telefonische bedreigingen ontving omwille van haar werkzaamheden voor de overheid, kan niet worden verklaard noch verschoond door het korte tijdsbestek dat eigen is aan het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De korte duur van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken doet overigens geen afbreuk aan de verwachting dat de verzoeker om internationale bescherming concrete informatie verstrekt wanneer hem daar tijdens dit gehoor naar wordt gevraagd. *In casu* kon van de verzoekende partij worden verwacht dat zij de namen van commandant Mumtaz en commandant Nemat zou hebben vermeld toen haar gevraagd werd naar informatie over de moordenaars van haar vader, *quod non* (stuk 11, vragenlijst, vraag 3.5).

Waar de verzoekende partij stelt dat zij onvoorbereid naar haar gehoren is gegaan en suggereert dat haar relaas 'coherenter' zou zijn geweest indien zij de chronologie van de gebeurtenissen en haar directe vluchtmotieven voor zichzelf even op een rijtje had gezet voorafgaand aan deze gehoren, verschoont zij de gedane vaststellingen niet. Het is de enkele en volledige verantwoordelijkheid van de verzoeker om in het kader van zijn procedure waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen af te leggen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich niet bewust kon zijn van het belang van de gehoren voor het onderzoek en de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Hoe dan ook kan een louter gebrek aan voorbereiding de vastgestelde discrepanties in verzoekers verklaringen met betrekking tot kernelementen van zijn relaas niet verklaren. Het betreft hier gebeurtenissen waaromtrent kan worden verwacht dat zij in het geheugen van de verzoekende partij gegrift staan zo zij zich in werkelijkheid hebben voorgedaan waardoor zij er te allen tijde een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Om die reden is ook het enkele gegeven dat er enige tijd is verlopen tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen afdoend verweer ten aanzien van de gedane vaststellingen.

De verzoekende partij wijst verder op haar relatief jonge leeftijd, maar licht niet toe in welke zin deze afbreuk vermag te doen aan de gedane vaststellingen. Zij blijkt op het ogenblik van de door haar aangevoerde feiten niet dermate jong te zijn geweest dat zij niet in staat zou mogen worden geacht om desbetreffend coherente en volledige verklaringen af te leggen in het kader van haar asielprocedure.

Waar zij erop wijst dat haar profiel van werknemer bij het ministerie van Binnenlandse Zaken door de verwerende partij niet in twijfel wordt getrokken, merkt de Raad op dat met betrekking tot dit profiel terecht als volgt wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

"(...) Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw werkzaamheden bij het ministerie van Binnenlandse Zaken, meer bepaald voor het departement dat instond voor de inlichtingendienst, een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling of de tewerkstelling van zijn familielid niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich als medewerker in het kantoor bezig hield met het registreren, scannen en opslaan van documenten en de briefwisseling. U had allerminst een zichtbare en belangrijke hoogwaardige functie. U haalt zelf ook aan dat u geen enkel idee heeft wat er in de door u gescande en verstuurde documenten stond omdat alles geheim was (CGVS, p. 8). Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u geen hoogstaande functies bekleed heeft dat u de afgelopen jaren in die mate aan de werkzaamheden van de inlichtingendiensten gekoppeld kan worden dat u of een familielid om die reden als een voorstander van de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid in Afghanistan gezien kunnen worden. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat u, indien u zich bij terugkeer opnieuw vestigt in Paghman, louter omwille van uw vorige werkzaamheden een gegronde vrees op vervolging heeft. (...)"

De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zodoende doet zij geen afbreuk aan de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij in haar hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich voor de toekenning van subsidiaire bescherming op deze gronden niet beroept op de elementen op basis waarvan zij meent te moeten worden erkend als vluchteling. Zij voert aan dat zij bij terugkeer naar haar regio van herkomst in Afghanistan de aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien, waaronder een risico op ontvoering of op afrekening. Zij brengt evenwel geen concrete elementen aan die het bestaan van dergelijk risico in haar hoofde kunnen staven. Een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 28 februari 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift geen verweer met betrekking tot bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel en doet er derhalve geen afbreuk aan.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In casu maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari

machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS